

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcsikok		Osztályozás
	Szerző	Hely	
	Cím <i>Asztalos diákok</i>	Idő <i>1913</i>	
	Forrás: <i>Világ</i>	Személy	
	<i>Bp.</i> <i>1913 11/20.</i>	Helyszám	

Asztalos-diákok

Látogatás egy tanműhelyben

Budapest, június 19.

Odaát Budán, közel a város zéléhez, a lövőház-utcai Székesfővárosi Községi Szeretetházban vizsga van. Tizenhárom-tizennégyesztendős gyerekek vizsgáznak: tizenketten, egy nagy — gyalupad előtt. Volt, vagy lesz egvéb vizsgájuk is, most azonban itt kell vizsgáznunk, a műhelyben. Almády Géza fővárosi tanácsnok, Szaszovszky József főjegyző és Ember Károly tanító, fővárosi bizottsági tag, viték keresztül még a mult esztendőben, hogy a főváros valahol állítson fel próbaképpen egy asztalos-tanműhelyt tizenkétéves, vagy nem sokkal idősebb gyerekek számára. A műhely a szeretetházban létesült, tizenkét gyerek számára s most fejezte be az első tanévet. Ezt a tanműhely vezetőjétől, Fodor Gyula Zoltán fővárosi tanítótól tudjuk: a gyerekek munkája után azt hisszük, hogy asztaloslegények, a maguk iparágában kész munkások készítették.

Ott van, szép rendben, a munka. Különféle tanszerek, hánctfonáshoz szükséges keretek, padok, székek, a gyerektornánál használatos fegyverek, iskolapadok, mind tökéletes, formás kiállításban; és ott van az egész műhely, amelynek padjai, állványai, faszerszámai, mind a gyerekek munkája. És ott van egy pár szekrény, amely javításra, foltozásra, beeresztésre szorult, idehozták a műhelybe és a gyerekek kijavították, teljesen és szépen rendbehozták.

Megnézzük ezeket a munkákat és szemünkbe ötlük valami. Ezek a gyerekek nem igen használ-

nak szöveget, itt minden ékre és csapra van csinálva, azután enyvezve. Nagyszerűen illik itt minden egyes darab a másikkhoz, mindegyik rész külön van megcsinálva és jól van megcsinálva, úgy hogy ha egy tárgyat el akarok vinni, könnyen széjjel-szedhetem és más helyen újra és könnyen összerakhatom.

A munka — úgy ahogy van — a gyermekek munkája. Ők választják ki, mit akarnak csinálni, ők rajzolják ki a kirajzolandókat és ők is hajtják végre. A műhely felügyelőjéhez csak akkor fordulnak, ha elhibáztak valamit. Az aztán — tanító, de kitanult asztalos és képesített fatechnológus amellelt — kioktatja, vezeti a gyereket a helyes módon a helyes útra.

Az idén hetenként két munkanapjuk volt: csütörtök és péntek, amikor délután három-három órát dolgoztak. Próbaév volt az idej, remélhető, hogy jövőre több munkanapot engedélyez a tanács, mert így — hetenként kétszer — nem elég a foglalkoztatás, a gyakorlat ahhoz, amit a műhely el akar érni. A fővárosnak ugyanis ezzel a tanműhellyel az a célja, hogy faipari pályára készülő gyerekeket előkészítsen a jövő pályájukra, addig is megszerettesse velük a munkát általában és jövőre iparukat különösen. Talán messzebbmenő céljai is vannak. Ma nem szívesen adja némely szülő a gyereket iparosnak. „Inas”-nak adja? Ha azonban így előkészül a gyerek valamely iparra még az iskolában, ha azután így jóval kevesebbet kell töltenie inasképp a műhelyben s ez alatt a kevés idő alatt is a maga mesterségét fogja üzni és nem kifutó lesz és nem dajka, ha nem inas lesz, hanem a maga iparágának — mondjuk — praktikánsa, akkor talán — hisz nálunk még a szavak, az elnevezések is fontosak gyakran — akkor mégis kevésbé fog

(Idő) (Köt. v. füz.)
nuzodozni a ma mag annyasabb szülő is attól, hogy a gyereke iparosnak menjen.

Ez a lövőház-utcai műhely buzdíthatja a tanácsot arra, hogy a dolgot most már véglegesen szervezze meg, még pedig az eddiginél nagyobb keretben és intenzívebben. Anyagiak ennek aligha állhatják útját. Az idén egy gyermeknek egy-egy órája tíz fillérjébe került a fővárosnak. Ez még összegezve sem nagy summa. Az erkölcsi haszna pedig sokszorosan felülmúlja a ráfordított költséget.

Ugy tudjuk, a tanfolyam vezetője részletes memorandumban fejtette ki a tanfolyam jövő programját. A memorandum a főváros elé került s remélhető, hogy ott csak jóindulatu elbánásban lesz része. Rá is szolgál.